

Alica
Cárska

Posledné
pomaznanie

Posledné
pomaz*na*nie

Text © Alica Cárska 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7270-0

**Alica
Cárska**

Posledné
pomaz*n*anie

„Keď prídeš do bordelu, zistíš, že každá kurva
má svoj smutný príbeh,“ hovorí mi kolega
z Oravy, „... teda, to s tým bordelom mi
povedali kamaráti.“

Pred Výkupom zlata chvíľu váham, spravím krok vzad, jeden hlboký nádych, dva kroky vpred, úsmev na zamaskovanie svojej neistoty a výčitiek svedomia. Klenotník si ma premeriava spoza kopčeka zmrzliny, želám mu dobrú chuť, zdá sa mi, že nervózne zavrčal, že prečo tu pred ním stojím, keď má akurát zmrzlinu, prečo niečo chcem a čo chcem. Keď vidí, že šmátram v kabelke, začne sa obzerať a hľadať miesto, kde si môže odložiť ešte plný kornútok, z krabičky vyberám dve zlaté retiazky a dva prstene, všetko zlato, ktorého majiteľkou som ešte na chvíľu ja:

„Táto mi je malá a aj tak je zauzlíkováaná na troch miestach, nenosím ju, zbytočne mi to doma hnije, teda nehnije, zlato nehnije, ale chápete.“

Klenotník na moje zbytočné vysvetľovanie nemá náladu ani chuť, chuť má na zmrzlinu, a tá sa mu teraz topí, a ja sa potím, z čela mi stekajú kvapky, zase myslím na tú jeho zmrzlinu a jeho nervozitu, nervóziem čoraz viac, ale už som tu, už nemôžem odísť, povedať: „Viete čo, prídem inokedy, dojedzte si,“ no nakoniec to aj tak hovorím, „Dojedzte si,“ ale neodchádzam a viem, že ak odídem, už sa nikdy nevrátim. On sa tiež ani nepohne, ani nenatiahne ruku za kornútkom, jeho mlčanie ma vráža do podlahy výkupne, podávam mu retiazku od krstnej mamy, dala mi ju na prvé sväté prijímanie, s krstnou sa aj tak nestretávam, aj tak ma nemá rada, aj tak sa nikdy na tú malú retiazku s krížikom nespýta. Podávam mu druhú retiazku, tú som si kúpila sama, tá ma zatiaľ nebolí, zabolí až o chvíľu, keď všetky moje dve retiazky a dva prstene spočinú

na váhe, zlatník vynásobí gramáž karátmi a povie „Stodeväťdesiat“. Chvíľu zmätene stojím, pýtam sa:

„Akože za všetko dokopy?“

„Za všetko dokopy.“

Len za tú jednu retiazku som dala tristo, aj prsteň z bieleho zlata stál Romana tristo, dal mi ho na desiate výročie svadby, pamätám si to, vyberala som si ho ja, a ten druhý od Romana, ten musel tiež stáť viac ako dvesto eur, hoci ja som ho mala za facku, za facku od Romana, draho vykúpený, dnes to už za tú cenu klenotník nevezme, pýtam sa:

„Nie je výhodnejšie vymeniť to za iný kúsok zlata?“

Klenotník sucho odvetí: „Určite je.“

Nepomáha mi, nechá ma to celé vyžrať, vyzerám ako narkomanka, ktorá retiazky ukradla prababke, doriti?

„Ale vymeníte mi ho za šperk vo väčšej hodnote ako stodeväťdesiat eur, rozumiem tomu dobre?“

Klenotník prikývne, ale v rukách už drží bankovky, ktoré mi zastierajú pohľad na prstene v ponuke.

„Tak ja si teda niečo pozriem.“

Táto veta vo mne okamžite upokojí hryzance výčitiek, ja sa tých darov vlastne nezbavujem, ja ich premieňam na dary v súlade so svojím vkusom a hodnotou, snažím sa vybrať si iný prsteň, za päťsto eur, za osemsto, klenotník mi však stále zacláňa, s vejárom peňazí v ruke sa ešte viac nahne ponad tvrdené bezpečnostné sklo a nevidím už vôbec nič, len stočené bankovky, ktoré mi pripomenú jeho už asi roztečenú zmrzlinu, výčitky ma zase hryzú do brucha, aj tak mi to vymeniť nechce, už mu kvôli

tomu vytiekla zmrzlina aj trpezlivosť, a ja aj tak potrebujem peniaze. Ak vezmem prsteň za viac karátov, nebude mať väčšiu gramáž ako dva prstene a dve retiazky, nedostanem viac ako dvesto ani zaň. Beriem do ruky bankovky, zahlásim „Dovidenia“ a s pocitom hanby a okradnutia odchádzam. V butiku vedľa si kupujem skladanú sukňu a lodičky na opätku, takto sa im to páči, takto sa im páčim, mojim hnedookým, zelenookým, modroookým milencom. Naslepo si kupujem drahú voňavku, len pre ten pocit, že môžem, ktorý sa v posledných mesiacoch mení na musím, možnosť sa premieňa na nutkavú potrebu. Doma zisťujem, že voňavka mi smrdí, lodičky po niekoľkých obutiach tiež. Zlato by mi nestuchlo nikdy.

V Edupagei pípla deťom úloha z náboženstva: pred sviatosťou zmierenia dokončiť spytovanie svedomia a dopísať si hriechy.

Sťahovala som z kože marhule, Roman neznášal ich chlčky namočené v kompóte a lepkavé na podnebí, myslela som na jeho chlčky a predkožku nalepenú podchvíľou na mojom podnebí, čo prekážalo mne a napriek tomu som to musela prehltnúť, nešla som ho obrezať, nenechal si na vtáka siahnuť, stiahnuť z neho ani milimeter kože. Švagor rátal, ako dlho bude dažďu trvať prísť na Slovensko z Drážďan, na pohyblivej mape v telefónnej aplikácii pozeral rýchlosť vetra a množstvo oblakov, švagriná prevracala oči a dúfala, že tie mraky budú meškať a Ivan čím

skôr odíde pokorovať ďalší osemtisícový vrchol a ju nechá doma pokorenú na samom dne jeho záujmu. Od pánskej spoločnosti sme si cez víkendy rýchlo odvykli, tie patrili nám, deti sme nechávali napospas svokre, chodili sme sa baviť. Pili sme na zlatom vlákne filtrovanú vodku z Mongolska, bola lahodná, hodná aj tej večne upištanej svokry, ktorá sa vždy zjaví, keď ju najmenej čakáme, Ivan by sa mohol radšej naučiť vyrátať, kedy sa zjaví sčista-jasna ona, kedy slzami zaprší a kedy sa po nej zapráši. Ale to mu bolo jedno, on je na svoju matku zvyknutý, navyše sú obaja aj s Romanom emocionálne chudokrvní, svokra ich pri pôrode scedila z emócií, vagínu si podobrala sitkom, ako keď robieva domácu výživu, aby ste im všetko zhltnú bez jediného zaváhania a zaškrabnutia v krku, aby boli pre svet ľahko stráviteľní, aby kĺzali dolu hrdlom, uhladení, bez jedinej kostrnky a bez ohryzkov – ten si nechala ona, jej krk vyzerá ako objedená hruška, neštítala sa nechať si problémy so štítnou žľazou pre seba, sebaobetujúca a synov obletujúca, nechala si vypúlené oči, keď zo seba tlačila ich fyzickú podobu, nechala si úľak a večnú nespokojnosť.

Vytlačila ich zo svojho panvového dna a na to dno, na samý spodok, umiestnila svoje vlastné potreby, radosť, bezstarostnosť a schopnosť užívať si – práve nimi nasiakli jej synovia, švagra Ivana volali Bonviván, Romana nevolali nijako, nebolo naňho treba kričať ani volať, bolo ho všade veľa, všade plno, okrem nášho bytu a spoločného života.

Janko za mnou prišiel s pošuškanou prosbou, či mu nemôžem nalakovať nechty: „Lebo dnes prišiel Ondrej do školy s namaľovanými a všetci sa mu smiali. Tak nech sa nesmejú len jemu.“

„Hentá? Tá sa všade dostala cez posteľ!“ veta vyletela zo svokry pohoršene a vytrhla všetkých zo súkromných zamyslení.

„A to má byť hanba? Hanba sú tie, ktoré to ani cez posteľ nikam nedotiahnu!“

„Hej, hej, ona vždy bola rodinný typ, na služobkách spávala v izbe pre jedného aj so šiestimi. Nemala problém sa potlačiť a nechať potlačiť.“

„Počula som, že jej idú mocní po krku, teraz, keď je na tom veľvyslanectve.“

„Heeej? Ja som počula len o mocných, ktorých mala v krku ona,“ odvetila so stoickým pokojom svokrina kávová spoločníčka, suseda zo štvrtého poschodia.

Trochu som podskočila, spomenula som si na príbehy, ktoré som počúvala ako dieťa u starej mamy Morfiovej pri driapaní peria. Všetky mali spoločného menovateľa a činiteľa, hlavnú hrdinku – večne dáka padlá či podlá žena, ktorá sa prespala či inak skurvila. Malú mňa vtedy nezaujímal, komu prvé vyklíčili zemiakové byle či kto v dedine nasadil cesnak najskôr, zaujímali ma všetky tie dokurvené hrdinky bez mena, ktoré kradli spánok mužom aj ich manželkám – každému iným spôsobom. Premýšľala som, akou silou oplývajú, aké majú oči a aké vlasy. Určite ich nemajú zviazané v čepcoch ako driapačky peria, rečami zadrapujúce do ich životov a perín, odkiaľ chcú vypárať všetko perie

– vyfúknuť im posteľ –
lebo samy život zaujímavý nemajú. Malá ja bola presvedčená, že keby hociktorá z driapačiek mohla byť na chvíľu kurvou, neváhala by ani sekundu. Vtedy som netušila, čo to slovo znamená, na základe rečí tetiek som však usudzovala, že ide o magické, zmyselné bytosti schopné odvieť pozornosť hocikoho svojím smerom.

„Nesúdme, Hanka moja, ako hovorí Dušan, každá kurva má svoj smutný príbeh. Inak, vnučka mi kúpila po smrti Ignácka králika, nech nie som sama, psov sa bojím, a ja neviem, čo s ním mám robiť, preboha.“

„No zabiť a zjesť, vydrž, donesiem ti recept na perkelt.“

V byte mojej svokry bolo všetko sterilne čisté. Svokor zariadil celý byt tak, aby na nábytkoch nebolo vidno špinu a opotrebovanie. Kľúčom k dosiahnutiu tohto stavu bolo nakúpiť materiály, ktoré už ako nové vyzerajú špinavo a opotrebované, popraskané, splesnivené, trochu dootĺkané. Často som premýšľala, či tak rozmýšľal aj pri ženení, kde asi tak videl praskliny na svokre, či na jej tele, alebo na duši, či sa aj ona, keď sa spoznali, hrala na skazenejšiu a drsnejšiu, než v skutočnosti bola, kde si cez telo dorobila nerovnosť, kde škrabanec, kde naznačila neprístupnejší terén na hladkom a lesklom povrchu. Rozmýšľala som, akú ju vtedy videl, k čomu mala v budúcnosti pasovať, ako rýchlo zrieť a ako pomaly sa kaziť. Ktoré miesta videl ako problémové a ktoré ľahko nahraditeľné – a či si

ju nevyberal tak, aby na nej nebolo vidno, keď ju bude otlíkať on.

„Alicka, ale hrozné – začínaš mať tie vrásky okolo úst,“ otočila sa svokra na mňa.

„A to nevidíte, kde všade mám šedivé chlpy.“

„A čo hovoríte na tuto Gitky budúcu nevestu?

Mne sa ti strašne páči, šikovné dievča. Štefan, čo?“

„Celý večer nič nevypila, jedla málo...“

„Veru, mohla si dať aj tretí koláč, nikto jej to nerátal...“

„Alica, ty čo si myslíš?“

„Za celý večer nepovedala ani slovo, tak nemám názor, vy ako viete, že sa vám páči, keď nerozpráva?“

„Práve preto vieme, že sa nám páči, Alica, práve preto. A ešte sa aj usmieva.“

„Tak to aby si dala pozor na vrásky okolo úst.“

„Obávam sa, Alicka, že ty to máš hlavne z fajčenia.“

Svokor mi medzi rečou stihol oznámiť, že som prečerpala neobmedzené dáta, mám paušál na jeho firmu. Postavil sa za mňa, keď som surfovala na internete, s otázkou, čo tam stále toľko robím. Ťažko sa dusí mäso v hrnci, keď za vami stojí svokra, ešte ťažšie sa dusí mladé mäsko medzi virtuálnymi stehnami vo videočete, keď za vami stojí svokor. Dnešná doba praje prenosom dát. A pohlavných chorôb. Ak teda príde nielen k virtuálnemu, ale aj k reálnemu prenosu.

„Alica, spomínal ťa ten náš kysucký Hričovský, s ktorým si sadila prvý platan hispánsky.“

„Ja som ich len fotila s primátorom.“

„Ospevoval ťa v krčme, aká si *rozhladená*,“

svokor sa zadíval do priestoru: „Ale to neber tak vážne, isto len chcel, aby som mu kúpil poldeci.“

S Romanom sme bývali v polyfunkčnom objekte nad firmou s kotlami a čerpadlami Romanovho otca. Monitorovaná kamerovým systémom a očami môjho svokra. Ak som sa v noci vracala z drinku a nevyzula si lodičky už na chodníku pred domom, ale kolísavo na nich vplávala do priestoru a zaťukala o čosi hlasnejšie o podlahu, spustila som alarm. O každom mojom pochybnom pohybe tak bola okamžite informovaná celá ulica.

Po na zlatom vlákne ťahanej vodke a rukami svokry ťahanej štrúdli sme sa so švagrinou ocitli v miestnom bare. Nepotrebovali sme žiadne recenzie, stačilo obojstranné začudovanie pri pohľade na zašitý priestor medzi bytovkami na sídlisku a otázka: „Toto ešte funguje?“ Švagriná mi rozprávala, ako si v sedemnástich zvykla lúhovať hygienický tampón vo vodke a následne si ho vopchať priamo do vagíny, aby sa opila niekoľkonásobne viac ako z pitia, ktoré v tom čase nemohla oficiálne praktizovať.

„Navyše mi nesmrdel dych po alkohole a rodičia mi nikdy na nič neprišli.“

„Možno preto nemôžeš otehotnieť, vysterilizovala si si vagínu.“

Objednali sme si drink s názvom Gentle Bull. Počas čakania v rade na stále obsadenú kovovú tyč v strede parketu z repráka hučalo Inimini -Cinimini, rozmýšľala som, či máme doma mlieko na raňajky

pre chlapcov k cereáliám alebo či ma chladnička štandardne vysmeje žiarivým úsmevom vybielejších políc. Keď Janko chodil ešte do škôlky a nevedel poriadne rozprávať, hovoril jej hladnička a mne to prišlo smiešne presné, prischlo jej to. Neznamenalalo to, že by som bola ďalšie ráno schopná si privstať a ísť to mlieko kúpiť, znamenalo to však, že som dobrá matka, musím byť, keď som nad týmto schopná rozmýšľať v záplave stroboskopových svetiel a opare nápoja. Keď som sa konečne dostala k tyči, začali hrať *Sú chvíľúúle, keď chcem v kúúúte stáť...* Absurdná protichodnosť celej situácie mi spôsobovala neurózu a mentálnu nevoľnosť, pripadala som si ako chodiaca protirečivosť, metafora v tanečnom kríči, zatočila sa mi z toho hlava.

Priblížil sa ku mne chlapík, ktorého som v tanci skoro opäťkami rozdupala, kľačal podo mnou, najskôr som si myslela, že vracia, on sa však pozeral priamo na mňa a kričal: „Slečna, keď ja už ani ko-ko-koketovať neviem, len koktať.“

„Preto ste na ko-ko-kolenách?“

Zo zeme zakričal, nech si ho vezmem a že mi bude takto ležať pri nohách každý deň a ešte mi aj uvarí ten najlepšie kurací perkelt. Keby kľačiaci pán vedel, že tak ako na parkete sa rada zvrtam všade inde len nie v kuchyni pri perkelte, pochopil by moje dojatie. Našťastie bola moja odporúčaná denná dávka endorfínov jedným tancom splnená – keď sú tvoje markery šťastia bežne na hranici podvýživy, stačí ti málo – a ja som sa tak ocitla nemilosrdne nad vecou. V konečnom dôsledku išlo o najkrajšie požiadanie o ruku, aké som zažila

– žiadne iné nebolo. V dvadsiatke nebol kameň vsadený v prsteni, ale na srdci, diamant sa brúsil pod ním. A kopal.

Odkopla som kľačiaceho muža a potom som si pamätala už len ranný pohľad do zrkadla – zobudila som sa s vlasmi Johnnyho Deppa v posledných dvadsiatich minútach filmu Kokaín. V telefóne som si našla email s elektronickým rozvodovým kolkom zakúpeným o 5.36 toho istého dňa. Zvyšok dňa som sa snažila prísť na to, čo ma k tejto impulzívnej kúpe viedlo, a predať ho na Bazoši, kým mu neuprší platnosť ako môjmu manželstvu.

Na rozvod zbieram odvahu a váhu. Súper je v inej hmotnostnej kategórii, musím sa mu dorovnať. Teraz by ma prevancoval ako muchu. Navyše sa nemôžem rozviešť, kým chodia deti do školy. Ako by som s nimi zvládla úlohy z Hejného matematiky? Musím do nich natlačiť analytický mozog ich otca, nech z nich nevytvorím nepraktické kópie seba.

Nerozvediem sa. Možno utečiem. Možno on. Kúpim si lepší bicykel. Michal hovoril, „Máme všetok čas sveta,“ a potom ma nechal. Možno aj Roman odíde, keď na to budeme mať čas. Teraz ho, minimálne ja, mám pred sebou málo.

Keď som sa dvadsaťročná zobudila do posvadobného rána a zbadala okolo postele a všade v byte vedrá plné kvetín, chvíľu som rozmýšľala, kto zomrel

–a prečo spím v Dome smútku.

Zachvátila ma úzkosť široká ako more. Smútok som mútila na dne čoraz kalnejšej duše. A teraz som sa 15. júna zobudila v desiatom roku mauzólea manželstva, do ktorého kvetiny dávno nikto nenosí.

A žili šťastne až kým nepomreli. Zaživa. Od nudy a apatie. Do roka či dvoch. Pod ruinami rutiny.

Vášnivé Besame mnoho sa zmenilo na bešamel s múkou. Štrnganie vínových pohárov na rachotanie hrncov s vyťahanými ušami. Filmový gýč na skľučujúce nič. Zo sľubov omáčky. Z domu na Sládkovičovej ulici sme sa v priebehu rokov presťahovali do domu na Hviezdoslavovej. Od Maríny ku Krvavým sonetom. Sú ženy, ktoré sa vydajú dobre. A potom tie, ktoré sa vydajú napospas. Posunieš písmenko v abecede a z colori sú dolori, z farieb bolesti, z farieb modriny. Preklopíš priezvisko, stvrďneš, vyklopia ťa ako pieskovú tortu na ihrisku v novej formičke.

Citové vytrženie sa zmenilo na citové výtržnosti a vyťaženie.

Svoju dušu som si predstavovala ako veľký boľavý vred, absces, ktorý som nemala za čo chytiť a vytlačiť z neho hnis a krv. Neostávalo mi nič iné, len čakať kedy dozrie, odpuchne, dosadne.

Prvému chlapcovi, do ktorého som bola ako tínedžerka zamilovaná, som poslala lúboštnú báseň. Nenapísala som ju, aby sa odosielateľka nedala uhádnuť podľa písma, vytvorila som ju nalepením vystrihnutých písmen z novín na papier. Lásku som prežívala ako lúpežník, vnímala ju ako priestupok.

Keď som si ostrihala ofinu prvýkrát, pýtali sa ma, či sa potrebujem tak strašne opičiť po Taylor Swift, no ja som sa len tak strašne snažila zakryť rednúce vlasy na bokoch hlavy – ak mám byť lysohlávka, tak tá omamná, nie s vlčími ušami, ako tieto vypadané miesta volá pani upratovačka v knižnici. Teraz som si dala ofinu znova, pýtajú sa ma, či chcem byť Radka Třeštíková, nevravím, že by som nechcela, hlavne v tej časti jej života, v ktorej trávi každý rok niekoľko mesiacov v Nice a cíti sa tam celodenne viac než *nice*, je totálne sexy, ale skôr si chcem zakryť vrásky na čele, botox je drahý a mne sa stále nechce odpovedať na otázku, prečo som nasratá alebo smutná.

„Nie som, len rozmýšľam.“

Na čo sa ma väčšinou Roman spýta: „Nad čím asi už len ty môžeš rozmýšľať?“

Keď nie botox, tak som si kúpila aspoň nádej, lesk na pery s názvom Hope, zaplatila som ho z potravinového účtu, koľkokrát mi má opakovať, že potravinový je od slova POTRAVINY, čo na tom ako nechápem, krava blbá. Ako mu mám vysvetliť, že potrebujem odpútať pozornosť od modriny na krku, čo na tom ako nechápe, odtieň Hope je tak akurát, odpútať pozornosť perami od krku, perlami na krku, perly nosím čoraz väčšie

– domov sú ruky, na ktorých smieš a ktoré smú teba.

Keď fialové zvýrazním, vyzerá to menej ako podliatina a viac ako purpur a purpur vyzerá kráľovsky a znie ako pradenie mačky, okolo môjho purpurového pláštia s handmade výšivkami modrín

pradie šelma, brúsi si zuby na hrtan a na slabiny, láska a nenávisť sú dva póly jedného spektra, už pre mňa nie je téma, aký je rozdiel medzi cuc-flekom a stopou po škrtení, čo rozprávam, veď to ani nebolo škrtenie, len na chvíľu pritlačený palec na hrdle, *lovebites*, pre niekoho hryzance lásky, pre iného už ani jej odrobinky, bolesť a rozkoš sú dva póly jedného spektra, pre mňa už toto nie je téma, čo na tom nechápete? Márnivosť je moje mimikry, v pondelok mi príde lesk na pery s názvom Hope, vegánsky, netestovaný na zvieratách, bude sa mi hodiť k pleti aj životu, som chladný typ, aj on je, hodíme sa k sebe

– keď občas po sebe hodíme tanier?

Žily si podrezávam zatiaľ len rúžmi na pery.

K dievčaťu, ktorým som vtedy bola, cítim nehu.

Keď nemôžem zaspať, idem do izby k deťom. Prilepím sa im na teplé telíčka ako blanokrídlý hmyz na chrbát teliatka. Aj menej bučím, keď som pri nich.

Aj matky sú len niečie deti.

Ráno sa budíme pomačkaní ako sardinky v slanom náleve potu a slín. Chlapci sú prekvapení, že sa zobudili s niekým v posteli, chvíľu premýšľajú, ja im svoje nočné prílety nevysvetľujem, oni sa nepýtajú, vravím si, že ich cvičím do budúcnosti, na internáty a iné prekvapenia, náhle prikvitnuvšie ženy v posteli.

Pani upratovačka v knižnici upravuje tulipány vo váze. „Alica, všimla si si, že čím kratší, tým lepšie stojí a dlhšie vydrží?“ Po dlhšom čase som

si spomenula na Michala. „Všimla, mali by sme ich všetky ešte o kúsok fíknúť.“

Moje lásky ~~stretnutia~~ strtnutia boli vždy jednosmerné a viedli do slepých ulíc vzťahov bez budúcnosti a s nutnosťou z nich vycúvať.

Ženy sa rodia s otvorenou ranou medzi nohami, podchvíľou rozkrvácanou.

Červená bola farbou roka, v ktorom som spoznala všetkých svojich milencov. Mne červená nikdy nepristala. Keď však nepristála v očakávanom čase ani na menštruačnej vložke, niečo vo mne bilo na poplach a nebolo to srdce rastúceho plodu. Moja menštruácia bola tým nepravidelnejšia, čím viac som mršatela.

Samuel, lyžiar

Bol odo mňa o šesť rokov mladší. Jeho stále horiaca pochodeň spôsobovala moju povodeň, jeho penis sa zo mňa vyšmykoval ako klzký úhor. Oslovoval ma „Mamina.“ Spýtal sa ma, či ma to vzrušuje. „Áno, tak veľmi, že mám chuť kričať: Umyť zúbky a okamžite do postele! Už si veľký chlapec, môžeš spať sám aj bez rozprávky o smutnej princeznej!“ Volal ma Mamina a predsa mi neveril moje v priemere desaťročné deti. So smiechom mi hovorieval, že si ma nevie predstaviť tehotnú, rodiacu, kočíkujúcu, že jediná jeho predstava je, že mi deti doniesol Mikuláš do vyleštenej červenej lodičky.